

částku, že účet i zboží došly žalovaného 7. května 1927, pokud se týče, že toho dne se stala reální oblace, že však žalovaný neoprávněně odepřel zboží přijati a že zboží jest uloženo pro něho ve skladišti firmy F. Vyvrátiv takto námitku žalovaného, odsoudil ho soud k zaplacení kupní ceny. To byl stav věci při vydání rozsudku v původním sporu. V nynějším sporu tvrdil žalobce, že žádal od žalované dodání zboží a projevil ochotu je odebrati, že však firma F. odmítla je vydati, trvající na tom, aby nejprve zaplatil celou pohledávku 16.038 Kč bez ohledu na právoplatné soudní vyrovnání. Naproti tomu uvedla žalovaná, že žalobce nezaplatil ani jednu vyrovnací kvotu, ač již pět kvot bylo splatných a že bez souhlasu a proti její vůli skládal vyrovnací kvoty na složný list Spořitelny města K., který si ponechal, takže mohl jím disponovati jen on sám a nikoli žalovaná. Nelze se vraceti k tomu, co bylo zjištěno před právoplatným rozsudkem, a jest uvážiti jen, zda byla firma F. neb její postupnice povinna po rozsudku vydati žalobci zboží, ač nesplnil své povinnosti, určené tímto právoplatným rozsudkem. Nemůže býti pochybnosti, že žalobce musil nejprve vyhověti této bezpodmínečné povinnosti, ovšem v rámci schváleného vyrovnání, neboť jinak by neměl rozsudek významu. Jest nesporno, že žalobce neplatil vyrovnací kvoty žalované jako postupnici firmy F., nýbrž že je ukládal na vkladní list spořitelny v K., který, jak zjištěno, ponechal u sebe, tedy neuložil ho, jak v odvolání a i v dovolání nově a proto nepřípustně uvedl, pro žalovanou u jejího právní zástupce. Že žalovaná tento způsob splácení kvot výslovně schválila, nebylo tvrzeno. Z toho, že neodpověděla na dopis z 31. prosince 1928, kterým jí prý žalobce sdělil, že bude vyrovnací kvotu ukládati v předepsaný čas na vkladní list do té doby, než mu bude zboží řádně dodáno, a pak že teprve uvolní takto složené vyrovnací splátky — nelze usuzovati na souhlas žalované, i kdyby byla dopis dostala, což popírá. Žalovaná byla oprávněna žádati přímé a včasné placení kvot, nebyla jednostranným projevem žalobcovým nikterak vázána a nemusila naň vůbec odpovídati. Žalobce, ponechav vkladní list u sebe, vlastně vůbec neplnil, ba ani neučinil opatření, by žalovaná, kdyby zboží dodala, mohla se složenou částkou nezávisle na žalobcově vůli nakládati. Za těchto okolností není rozumného důvodu, by se za to musilo pokládati, že žalovaná, neodpověděvši na onen dopis, nabídku žalobcovu schválila (§ 863 obč. zák.). Nebylo proto třeba, by byl připuštěn důkaz výslechem stran o tom, zda žalovaná tento dopis dostala, a není řízení neúplné, nebyl-li důkaz ten proveden. Žalobce, nesplativ vyrovnací kvoty řádně a včas, musí nésti důsledky vytčené v § 57 vyr. ř. Proto také exekuce pro celou pohledávku, která obživla a dávno jest splatná, není nepřípustná.

Čís. 11393.

Připustnost pořadu práva pro náhradní nárok proti tomu, kdo privodil úraz řídě jako aktivní vojín vojenský povoz, začez byl právoplatně odsouzen vojenským trestním soudem pro přečin podle § 599 voj. tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. února 1932, Rv I 622/31.)

Žalobce byl zasažen vojenským povozem, jež řídil žalovaný, tehdy voják v činné službě. Pro tuto neopatrnost byl žalovaný právoplatně odsouzen brigádním soudem pro přečin podle § 599 voj. tr. zák. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že uznal žalobní nárok důvodem po právu jen z polovice, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Odvolací soud především z úřadu (§ 42 j. n. a §§ 240, 477 čis. 6 c. ř. s.) považuje za nutné zkoumati otázku přípustnosti pořadu práva, ježto žaloba směřuje proti osobě, jež prý v době činné vojenské služby při služebním výkonu žalobci způsobila škodu, a kde by tedy mohlo jíti o vyloučení pořadu práva podle dvorského dekretu ze dne 14. března 1806, čis. 758 sb. z. s. Ale podmínky tohoto předpisu tu nejsou. Žalobce zakládá žalobní nárok na tom, že žalovaný, když jako voják v činné službě řídil vojenský povoz naložený chlebem, rychlou a neopatrnou jízdou zavinil žalobcův úraz, pro kterouž neopatrnost byl také právoplatně uznán vinným přečinem podle § 599 voj. tr. zák. podle rozsudku brigádního soudu ze 17. dubna 1929. Žalovaný dopustil se tudíž trestného činu, z něhož se dovozuje jeho povinnost k náhradě škody. Trestný čin nelze považovati za úřední (služební) výkon ve smyslu cit. dv. dekretu, podle něhož jen žaloby pro úřední výkony státních zřízenců mají býti soudem odmítnuty. Pořad práva pro žalobcův nárok není tedy vyloučen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolatelovy vývody s hlediska důvodu podle § 503 čis. 4 jsou uplatněním důvodu zmatečnosti podle čis. 6 § 477 (čis. 1 § 503) c. ř. s., že bylo rozhodnuto o věci, která podle dvorského dekretu ze dne 14. března 1806, čis. 758 sb. z. s. nepřísluší na pořad práva. Řešiti jest otázku, zda jednání žalovaného, z něhož vyvozuje žalobce žalobní nárok, rychlá a neopatrná jízda, jež byla příčinou žalobcova úrazu, a pro niž byl žalovaný právoplatným trestním rozsudkem vojenského soudu uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 599 voj. tr. zák., jest úředním jednáním, které by vylučovalo žalobu u civilního soudu. Odvolací soud otázku tu právem zodpověděl záporně, neboť nešlo o nezákonné konání povinnosti úřední, nýbrž o trestný čin, zjištěný v trestním řízení, na který se nevztahuje uvedený dvorský dekret, jak bylo vyloženo v rozhodnutí čis. 7160 sb. n. s., na jehož důvody se stěžovatel k vůli stručnosti odkazuje.

Čís. 11394.

Žaloba o náhradu za zohyzdění (§ 1326 obč. zák.) není předčasná proto, že žalobci nevznikla dosud škoda, ježto mu dosud neuchází výdělek. Stačí již průkaz možnosti, že bude zmrzačení brániti poškozenému v lepším zaopatření a v životním uplatnění.